

Nietrzymanie moczu u kobiet

Prof. dr hab. med. Andrzej Sikorski, dr med. Andrzej Machnicki
Katedra i Klinika Urologii PAM w Szczecinie
Kierownik Kliniki: prof. dr hab. med. Andrzej Sikorski

Pierwsze zapisy dotyczące nietrzymania moczu odnaleziono w Egipcie, a pochodzą one z II tysiąclecia przed naszą erą. W Papiirusie badanym przez Smitha i Ebersa odnaleziono opisy nietrzymania moczu po urazie rdzenia kręgowego, a także lekarstwa stosowane z powodu częstego oddawania i wycieku moczu.

W starożytnej Grecji podjęto pierwsze badania nad mechanizmami mikcji. Celsus wyróżnił dwie przyczyny zatrzymania moczu, z powodu porażenia pęcherza oraz z powodu kamicy moczowej. Hipokrates opisał wiele chorób układu moczowego i sposoby leczenia nietrzymania moczu.

Na początku lat trzydziestych ubiegłego stulecia zastosowano cewnikowanie pęcherza jako metodę wspomagającą leczenie nietrzymania moczu. W tym czasie Kegel wprowadził ćwiczenia mające doprowadzić do wzmocnienia mięśni dna miednicy i przywrócenia kontynencji (2).

Za kolejny etap na drodze postępu uważa się operację cewki moczowej opisaną przez Von Giordano (3). Podwieszenie pochwy drogą załonową opublikował Marschall w 1949 r. Operacja ta doczekała się licznych odmian, z których obecnie najczęściej stosowaną jest modyfikacja Burcha z 1961 r. (4). Sztuczny zwieracz cewki moczowej zastosował po raz pierwszy w 1947 r. Foley. Współcześnie szeroko stosowana jest metoda zaproponowana przez Ulmstena, która polega na beznapięciowym podwieszeniu cewki moczowej za pomocą taśmy – TVT

Artykuł wpełnej wersji do pobrania w pliku pdf.

[09_Nietrzymanie_moczu_u_kobiet.pdfDownload](#)